

Антенa

КУПИТИ

Невідомо, на чому тримається чутливість «Антени», але це 80 спроб упіймати коливання повітря, вловити перетікання в просторі невидимих радіохвиль, відчути на дотик час, у якому ми живемо, яким ми дихаємо, який ми проговорюємо. Час, кожен доторк до якого лишає опік. Час, у якому приватні щоденникові записи можуть виявитися воєнною хронікою, а біблійні історії – ранковими новинами.

СЕРГІЙ
ЖАДАН

АНТЕНА

Mezidian Czernowitz

УДК 821.161.2-31
Ж 15

Жадан, Сергій
Ж 15 Антена [Текст] : поезії / Сергій Жадан. – Чернівці : Меридіан
Чернівці, 2018. – 304 с.

ISBN 978-966-97679-9-8

«Антенa» – 80 нових віршів, написаних автором упродовж останніх двох років. Невідомо, на чому тримається чутливість «Антени», але це 80 спроб упіймати коливання повітря, вловити перетікання в просторі невидимих радіохвиль, відчутти на дотик час, у якому ми живемо, яким ми дихаємо, який ми проговорюємо. Час, кожен доторк до якого лише опік. Час, у якому приватні щоденникові записи можуть виявитися воєнною хронікою, а біблійні історії – ранковими новинами.

УДК 821.161.2-31

Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

Сергій Жадан © текст, 2018
Гамлет © ілюстрації, 2018
Меридіан Чернівці © 2018

ISBN 978-966-97679-9-8

Усі права застережено

+ + +

Що це стікає кров'ю?

Це антена.

Добра нагода зняти посмертну маску.

На площі стоїть збита із дощок сцена.

Апостоли третій день обмивають домашню поразку.

Антена повертається соняшником проти світла,

чутливо ловить у небі ранкові сигнали.

Ловить сигнали для тих, до кого звикла,

доки вони її радісно розпинали.

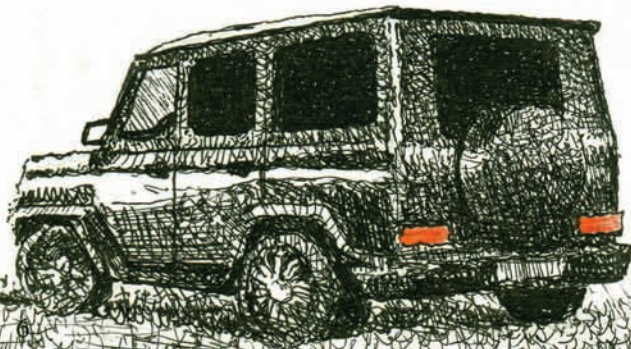
Вітри у квітні стають зовсім нестерпні.

Сатана розпалює свої чорні мартени.

В повітрі тихо, наче в обкраденій церкві.

І невідомо, на чому тримається

чутливість антени.

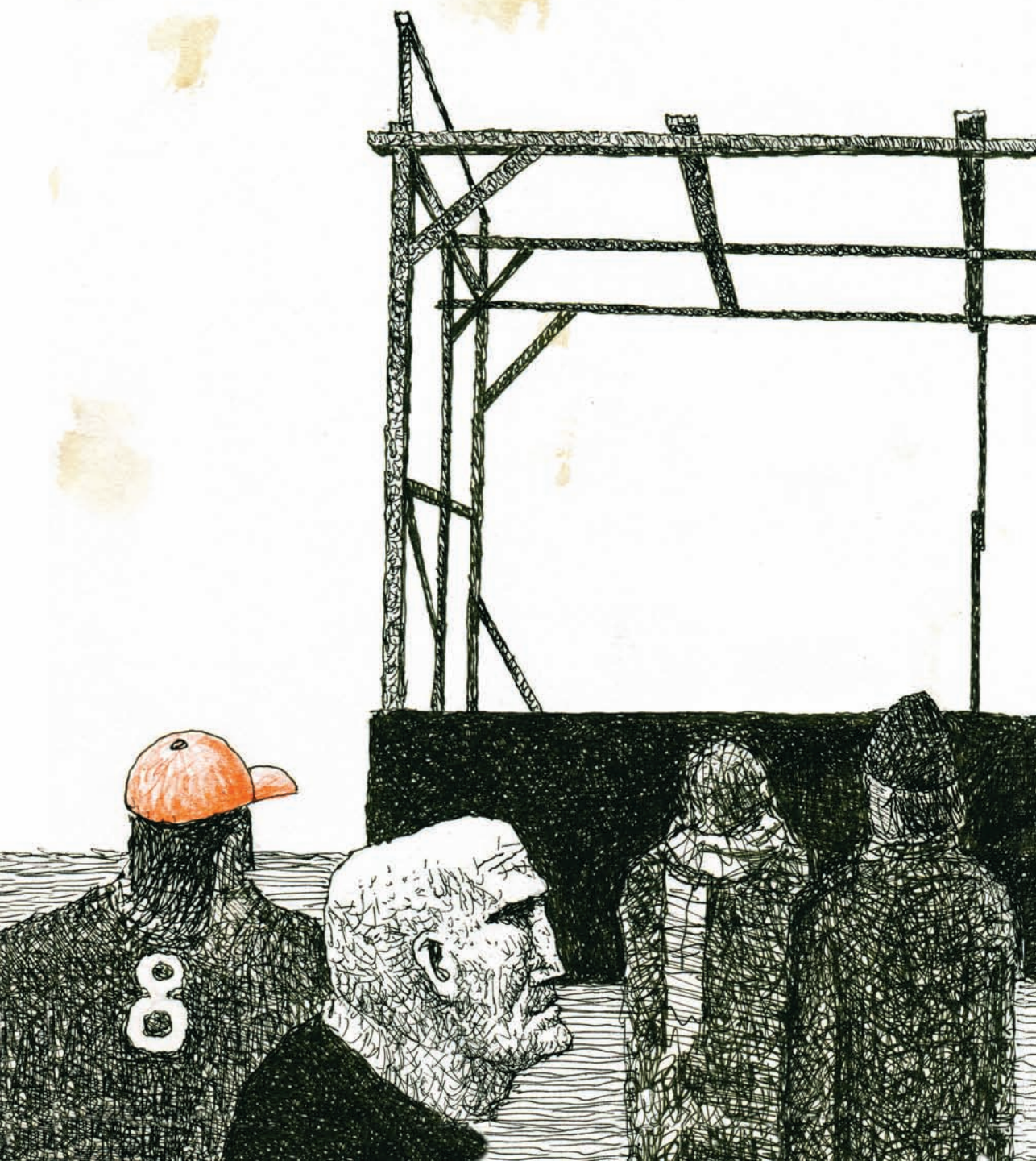

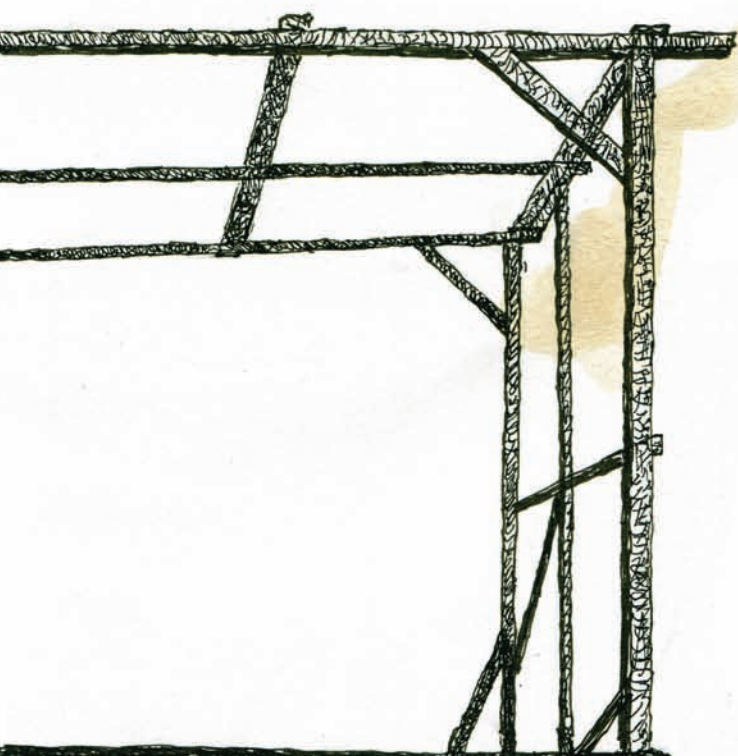
Хмари нині над містом, мов химери.
Мертво нині в небі, ніби на бійні.
Антенa третій день виловлює з атмосфери
сигнали любові – невидимі і надійні.

Але завіса світу – така пурпурова,
осипається в ріки вигорілими зірками,
і ці сигнали її – мов арамейська мова:
її розуміють хіба що ластівки зі шпаками.

І вогонь займає міста, як гнізда пташині,
і варту сліпить з могил світло коштовних металів,
і сатана засинає під ранок у своїй машині,
але не перемикає,
не перемикає каналів.

+ + +

Танцюй, тесле, доки сонце стоїть
над найбільшим зі створених богом міст.
Танцюй, про все вже написано Гомером в його книжках.
Місто не засинало всю ніч,
ніби закоханий підліток; подорожній ступає на міст.
Перекупки несуть на заріз червоних півнів у чорних мішках.

Ти пам'ятаєш слова тієї пісні,
тесле, що вилітала з ранішнього вікна?
Ти пам'ятаєш, як тікав зі школи,
як потому йшов прибережним піском?
Вона одна тебе любить, тесле, в цілому світі – вона одна.
Її вечірня вулиця, мов серце матері, пахне хлібом і часником.

Танцюй посеред цього світу,
який крутиться без утоми й мети.
Хлопчик лишає батьківський дім,
як ранкове сонце лишає тьму.
На кожному з нас, тесле, стоїть тавро, тавро любові і самоти.
Коли в тебе народиться син, він пояснить тобі чому.

І довгі ночі ніжності, коли ти називав її на ім'я,
називав так, наче вигадував мову для німих.
Тепер ось ти співаєш цю пісню, ніби вона справді лише твоя,
ніби це саме ти знайшов її колись в одній із книг.

І від танцю забиває подих і проступає робочий піт.
І в повітря цівкою крові вплітається запах морської води.
І на цій площі суботнього ранку може вміститися цілий світ.
І коли в тебе народиться син – ти його теж приведеш сюди.

Танцюй, тесле – кричать перекупки, танцюй – тішаться різники.
Хтось виплітає цей світ, мов кошик із зелених лозин.
Ти пам'ятаєш ту пісню, з якої почалися всі словники.
Вона одна тебе любить, ким би не був твій син.

Все, що вміємо ми, все, що знаємо, все, що любимо ми.
Все, чого ти боявся, тесле, все, чого ти хотів.
Сонце, мов півень із відрубаною головою, б'є крильми.
Вітає цей дивний світ, найсправедливіший зі світів.

+ + +

Голос її схожий був на траву –
безпорадний на вітрі, але чіпкий.

Вона говорила йому: «Вибач, що я реву,
вибач, що так реагую на чутки.
Скоріше б уже почалася весна.
Ти ж знаєш сам, що ця дитина твоя».

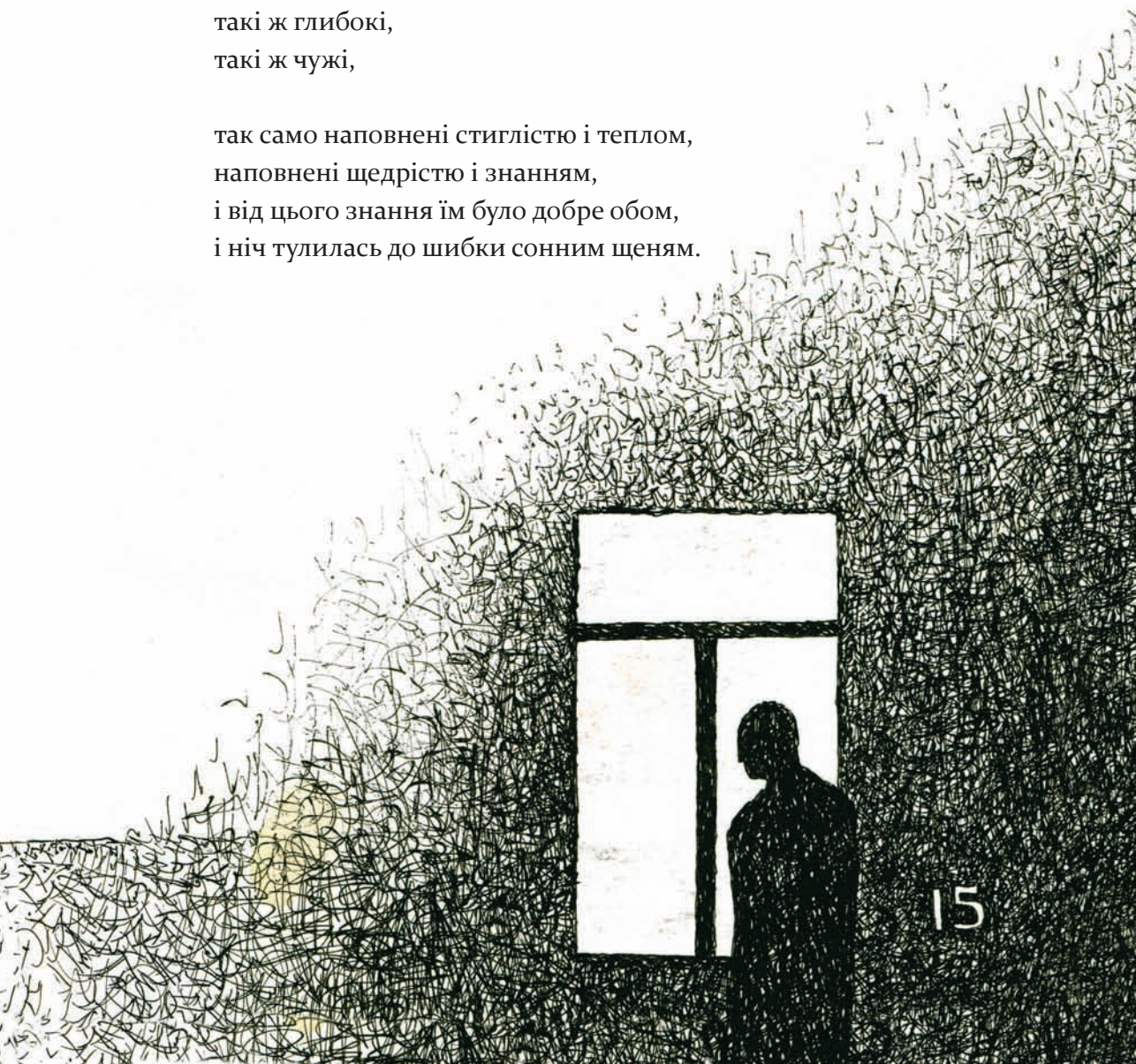
І коли вона скидала одяг і поверталася до вікна,
він чув, як над будинком пливе нічна течія.

Коли вона засинала йому на плечі,
сни приходили до неї із потойбіч.
І тому, що він міг торкатись її лише вночі,
він і любив ніч,
найбільше любив ніч.

Він і любив її між її засинанням і сном,
любив застигати на цій межі,
коли шкіра її схожа була на поля за вікном –
такі ж глибокі,
такі ж чужі,

так само наповнені стиглістю і теплом,
наповнені щедрістю і знанням,
і від цього знання їм було добре обом,
і ніч тулилась до шибки сонним щеням.

Тоді він говорив, дивлячись за вікно:

«Все, що робиться, робиться не дарма,
перекладай цей тягар на мене, мені все одно.
Ти ж бачиш, що вона не може упоратись із цим сама?

Ти ж бачиш, як їй важко бути з усім цим самій?
Що там собі думають твої святі?
Хай її смуток буде також і мій.
Крім неї, в мене нічого немає в цьому житті.

Хай ця радість буде належати і мені.
Я навчусь відчувати любов у її словах.
Ти ж бачиш сам, як їй холодно грітися при вогні,
як їй самотньо стояти в натовпах і церквах».

Білі дахи зимових міст, хатне тепло.
Чорної ночі вимурувана стіна.
Ранній сніг. Обжите житло.
Старий тесля і юна його жона.

Щоби ти, врешті, побачив і зрозумів,
з якої вишептані ночі й пітьми
витворювався теплий світ євангелій та псалмів,
в якому немає місця для нас,
в якому є лише ми.

Він витворювався із закоханостей і смертей,
зі списаних апостолами сторінок,
з готовності виховувати чужих дітей
й бажання не відпускати своїх жінок.

Він витворювався з шепоту і жаги,
зі слів, які промовляються уві сні,
доходячи в темряві своєї ваги,
розламуючи мови кордони тісні,

з того, що безіменні чоловіки
зважувалися на відданість і любов,
й ступали до цієї любові, мов до ріки,
не боячись пересудів і обмов.

Сторожкі голоси біженців і прочан.
Чіпляється за каміння пізня трава.
Історія рухається по колу, мов океан.
Наступного року в них буде перший рік від Різдва.

+ + +

І тінь січневої Палестини,
і голоси, що здавались простими,
і світло серед поля пустого –
все це лише для того,

аби пастухи, що гляділи худобу,
побачили навіч його подобу,
щоби кожен міг говорити напевне –
все це робилось для мене.

Рівний тривожний вогонь містерій
для громадян однієї з імперій,
для переміщеної особи
пізнього неба важкі основи.

Східні ріки з нічною водою,
слова, що робилися колядою,
промовлені злякано і нетямущо –
все це лише тому, що

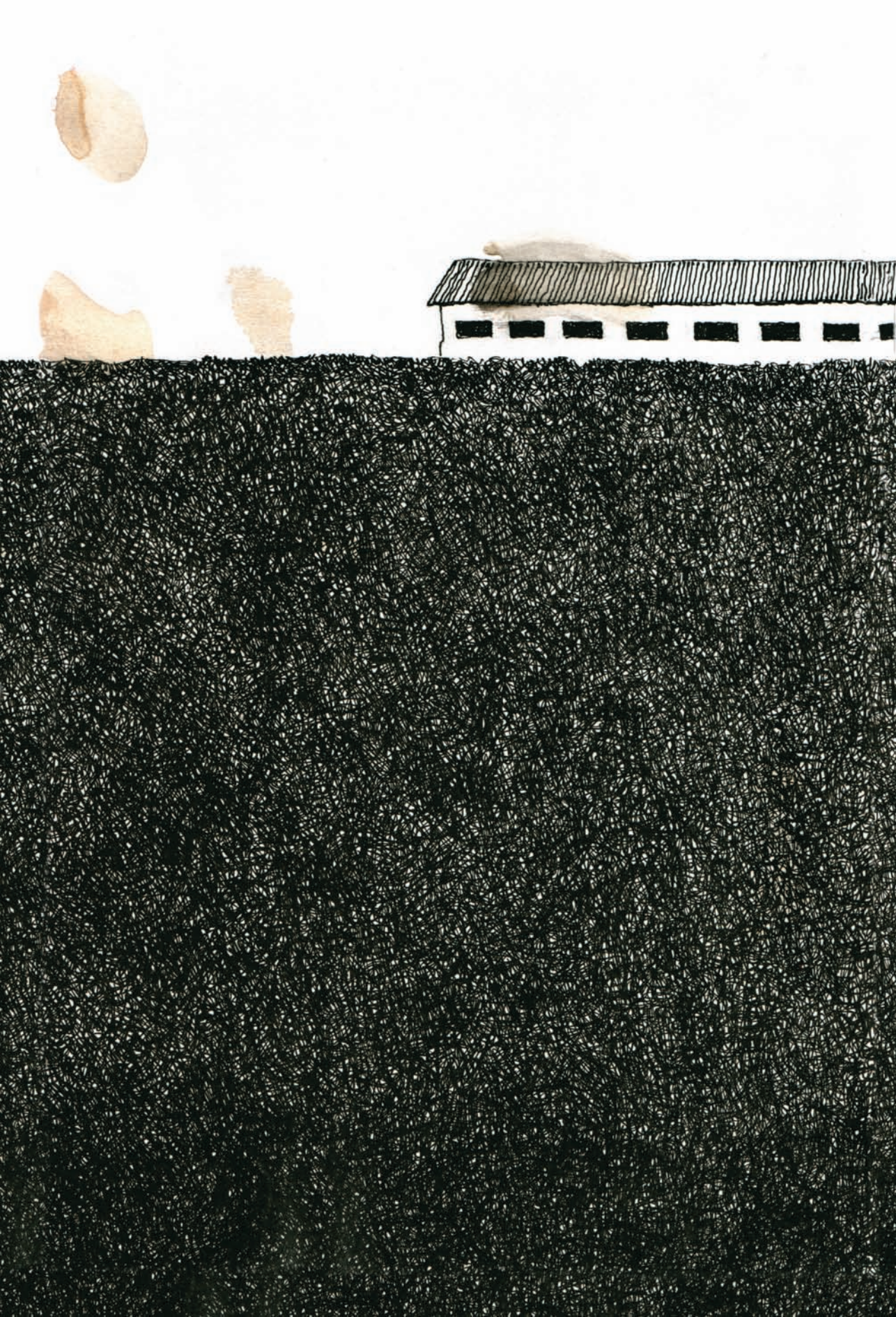
стоїть вологою у відлигах
політика в біблійних книгах,
з її прозріннями та страхами,
розказана пастухами.

Хай твоя пам'ять – поганий порадник.
Вітри вистуджують виноградник.
Зимове море, тепле зісподу.
Дивні звичаї Близького Сходу.

Церква – викладена, мов із каміння,
з передбачення й розуміння,
містить в собі найпростіші душі,
просушує голоси пастуші.

Щоби вкласти в щоденну мову
цю химерну світобудову
неправдоподібного і простого –
все це саме для того.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби
читати далі, придбайте, будь ласка,
повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ